

UREDNIŠKA STRAN "ENAKOPRAVNOSTI"

"ENAKOPRAVNOST"

Owned and Published by THE AMERICAN JUGOSLAV PRINTING AND PUBLISHING CO. 6231 ST. CLAIR AVENUE - HENDERSON 6311-12

By Carrier in Cleveland and by Mail Out of Town: (Po razmašleu v Cleveland in po pošti izven mesta):

For One Year - (Za celo leto) \$6.50
For Half Year - (Za pol leta) 3.50
For 3 Months - (Za 3 mesece) 2.00

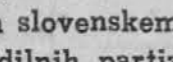
By Mail in Cleveland, Canada and Mexico: (Po pošti v Clevelandu, Kanadi in Mehiki):

For One Year - (Za celo leto) \$7.50
For Half Year - (Za pol leta) 4.00
For 3 Months - (Za 3 mesece) 2.25

For Europe, South America and Other Foreign Countries: (Za Evropo, Južno Ameriko in druge inozemske države):

For One Year - (Za celo leto) \$8.00
For Half Year - (Za pol leta) 4.50

Entered as Second Class Matter April 26th, 1918 at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

Edvard Kocbek: Devet temeljnih točk Osvobodilne fronte slovenskega naroda

Zato govori zadnja temeljna točka razumljivo o poročtvu naše samoodločbe, o slovenski narodni vojski. Glas se: Narodna vojska na slovenskem ozemlju raste iz slovenskih narodno osvobodilnih partizanskih čet in Narodne zaščite, kamor se pozivajo vsi Slovenci.

In zdaj mi, dragi rojaki, dovolite še nekaj besed kot slovenskemu katoličanu, ki se je ves čas udeleževal osvobodilnega boja. Zavedam se, da je slovenski narod po svoji tradiciji, zgodovini in moralnem občutju katoliški narod in da je ta dedščina neuničljiva, kakor je neuničljiv tisočleten duh krščanstva v Evropi sploh.

Vse to se je moralo tako zgoditi. V vsem katoliškem svetu je nastopil čas velikega družbenega in moralnega čiščenja. Katoličani, ki od prve ure sodelujemo v OF, smo že pred vojno napovedali neizprosno boj politični špekulaciji, ki je hotela vero izrabljati. Če je kdo danes prepričan o tem, da je treba prenehati s klerikalizmom, smo to predvsem katoličani sami.

Moja končna misel pa naj bo posvečena naši trpeči in zmagujoči skupnosti. Vse bomo dosegli, če bomo trdno povezani v osvobodilnem gibanju. Rešila nas bo le skupnost.

Stvari so tako postavljene na ostrino, da moramo biti kot skupnost, vztrajni, dosledni. Danes je čas dolžnosti. Vse naše delo je zgodovinsko izredno, vzvišeno, sveto! Zaradi teh izrednih dolžnosti smo izredni ljudje. Stojimo na meji med preteklostjo in bodočnostjo. Na eni strani delamo obračun nad preteklostjo, na drugi strani doživljamo bodočnost. Na eni strani trpimo zaradi grehov, ki so jih v preteklosti delali naši predniki, na drugi strani trpimo porodne bolečine za stoletja bodočega napredka in sreče.

Nismo še svobodni, mi se šele osvobajamo, zunanje in notranje. Toda pot do svobode je utrta. Po tej poti stopajmo naprej. Od koroskih jezer do Kolpe, od Beneške Slovenije do Rabe se razvijajo slovenske vojaške enote. Ves slovenski narod stoji na fronti za svojo svobodo. Zato kličem v imenu vseh mrtvih junakov, živih borcev in prepričanih Slovencev: Naj živi Osvobodilna fronta slovenskega naroda! -SANS.

UREDNIKOVA POŠTA

Usodni dan Amerike

Cleveland, Ohio. — Ako bi bil naš oče Roosevelt še dočkal spremembe, bi bil danes gotovo razočaran. V svojem srcu je imel nade za svobodo narodov, med njimi tudi naš slovenski narod.

Po celem svetu je naš Slovanov več milijonov, in koliko jih je Italija pobrala še pred zadnjo vojno, ko je Avstrija zgubila vojno. V vsej severni Italiji, so bili večinoma Slovenci, ki so tisti čas bili pod Avstrijo. Ona jih je prepustila Italiji, čes, da ima preveč Slovanov, a ona da hoče Germane.

Tam se je tudi v sedanji vojni naš narod boril in podil Germane iz svojega ozemlja, ker hoče biti skupno z brati v Jugoslaviji. Ravno ti so vprizorili napad na sovražnika Mussolinija, kot listi pišejo! Ti Slovani žive med Vinicami in Zenevo, od enega morja do drugega in do Švice, kateri upam, da se bodo spojili v jugoslovanski federaciji. To so tisti partizani, ki hočejo svobodo izpod Italije in kot zasledujem njih bojevanje, se bodo kmalu strnili s Titovo armado. To je živahno snidenje brata z bratom. Partizanska moč je velika, in imamo slovensko Rusijo, ki nam gre na pomoč v vseh ozirih. Slovanski narod se ne ukloni drugim zajedalcem. Bojuje se za svojo svobodo in zmagal bo. Zategadelj opozarjam na vzajemno slogo za svobodo našega slovenskega naroda. Skupaj, bratje in sestre, v slogi je moč! Tistim par tisoč izdajalcem, ki se trudijo, da bi narod obrnili na svojo nekdanjo zaželjeno sužnost, mislim, da je odklenkalo.

Spominjam se starih ljudi, ki so pravili o naših krajih, kjer da je bil neki samostan pod imenom "Zavitarji". Tiste čase so oni imeli glavno besedo in narod za sužnje, ki so jim zemljo obdelovali za pičlo plačo. Tu je bila prava sužnost. Še dandanes se imenuje tisto polje "zavitarško". Narod pa se je oprjel, "zavitarje" odgnal in zemljo razdelil med seboj. Še veliko takega je po svetu. Želim, da si bo narod uredil svobodo, tako da jo bo tudi užival, da ne bo več suženj drugim.

Zdaj je čas, da se prebudimo in delujemo, da preprečimo povratek take dobe. Tudi tukaj so čakali na ljudi, ki so prišli semkaj, da so jih odpeljali neznankam. Čital sem v listu Glas naroda koliko sitnosti je imel pokojni F. Sakser, da je dobil nekaj Slovencev nazaj v svobodod. Imam še dosti, ali za sedaj je dovolj.

Pozdravi vsem čitateljem! John Markich.

6 IZMED 7 ŽENA VARA Z RDEČIMI TOČKAMI

Med gospodinjami, ki so bile nedavno izpraševane, jih same sebe vara 6 izmed 7—da izgube posebne rdeče točke, ker ne hranijo vse porabljene masti.

Te žene prihranijo samo majhne dele pri pečenju ali cvetju. Zametujejo majhne koščke... odrezke mesa in ostanke pri mizi. Pa vendar ta majhna količina, shranjena in raztopljena, more napolniti hranilne posode v najkrajšem času! Zato prihranite hraniti odpadke danes! Naša dežela nujno potrebuje maščobe, da pomaga izdelovati potrebščine za bojišča in domačo fronto.

Srce in žepna ura

Stari Trebušnik je imel navado, vsaki dan po kosilu si privoščiti par ur počitka. Med njegovim spanjem je moralo biti v hiši popolnoma mirno, kajti muha na nosu bi ga že bila vznemirila, da bi se prebudil ter zarobantil prav po gorenjsko.

Njegovo srce pa ni hotelo, in seveda tudi ni smelo mirovati. Istotako je neprestano tiktakala žepna ura, ki jo je nosil v levem žepu telovnika, v neposredni bližini srca.

Kot bližnja sosedica sta se srce in ura kmalu spoznala ter sklenila iskreno prijateljstvo. Kakor vsaka stvar na svetu, sta imela tudi onadva svoje križe in nadloge, in o teh sta se od časa do časa kaj pogovorila.

"Kaj pa je pravzaprav tvoje opravilo?" ga vpraša ura. "Jaz ohranjam celo truplo v delovanju. Jaz sem takorekoč sesalka in stiskalka, ki preriavam kri do vsake, tudi najmanjše žilice v telesu. To nikakor ni malenkost. Ako bi jaz prenehala delovati le eno minuto, bi moj gospodar vzel slovo od tega sveta za vedno. Zdjaj pa te premi-sli! — Moj gospodar je star 60 let. Ker jaz udarjam povprečno sedemdesetkrat na minuto, naredi to 4200 udarcev v eni uri, ali 100.000 v enem dnevu, v enem letu pa 36.792.000 udarcev. Ker živi moj gospodar že 60 let, lahko izračunam, da je bilo mojih udarcev v tem času 2.207.520.000. Med vsem tem ogromnem delom pa nisem niti enkrat počivalo ali zastrajkalo, ampak sem cel čas brez vsakega najmanjšega počitka prerivalo kri po gospodarjevem telesu."

"Velikansko je tvoje delo", odgovori ura. "Zato pa ti tudi gospodar daje nemara knežje plačilo zanj." "Plačilo?" se bridko nasmehne srce. "Se nikoli mu ni prišlo na misel, da bi mi bil vsaj s hvaležnostjo poplačal moje delo. Nasprotno, pri vsaki priliki zabavlja čez mene, pa če je tudi samo njegova krivda, ako moje bitje spravi iz normalnega tira. — Nekoč se je v najhujši poletni vročini napotil na visoki hrib. To je bilo zelo naporno zanj, in jaz sem moralo pumpati in pumpati, da sem donasalo dovolj krvi vsem žilam in mišicam. Čim višje pa je prihajal gospodar, tem več dela je nakladal na moje rame. To se mi je slednjič zdelo že odveč, in zato sem nekoliko brnilo tja proti pljučam. In kaj se je zgodilo? — Gospodar se je zvrnil po tleh, nakar so prišli štirje mož-

ki z neko rogovilo, ki so ji rekli nosilnica, ga položili na njo ter ga odnesli v dolino. Tam doli je prišel k njemu nek bradat mož z velikanskimi očali, ki jih je držal prav na koncu nosu. Pritisnil je desno uho tja, kjer sem jaz toliko, poslušal in poslušal, ter slednjič rekel: "Gospod, pazite se, vaše srce je zanič". — Sedaj pa povej, ni li nehvaleznost plačilo sveta? Za ves trud in napor, ki ga imaš, te slednjič obsodijo, da si zanič!"

"Ali ti je tisti bradati mož kaj izkrtičil kolese, ko te je obsodil, da nisi zanič?" ga vpraša ura.

"Jaz nimam nikakega kolešja", ji pojasni srce. Zato se tudi prav zaprav ne pustim popravljati, ampak če je kje kakršna napaka, morajo se moji tovariši v trupu izčistiti. Tako je na primer ob neki priliki želodec nekaj zabavljal, vsled česar smo mi drugi organi tudi imeli sitnost. Moj gospodar je poklical takšnega moža, kot sem ga poprej omenil, in ta je kaj kmalu spoznal, kdo je porednež v gospodarjevem truplu. Zato je zapisal nekaj na listek, in v kratkem je prinesel gospodarjev sin iz bližnje trgovine neko tekočino, ki je bila silno grenka. Moj gospodar je moral zavžiti nekaj kapljic vsako uro, vsled česar se je želodec silno jezil, ker je bilo tako grenko. Slednjič je pa le izprevidel, da ne bo s svojo trmo ničesar opravil, in zato je spet ozdravil ter nam s tem pomagal vsem skupaj iz zadrege."

"Vesel bodi," mu reče ura, "da nimaš koles, ter da nimaš ničesar opraviti z uranjem. Tam, tam je še le sitnost! Urar ti razpara celo truplo, vzame narazen vse ude, a slednjič jih z majhno, a zelo ostrim krtačico tako pokrtači, da te ščemi povsod še tedne in tedne. Vrhutega te dreza z neko kljuko med rebra, in slednjič te dene še na kolovrat ter te vrti s tako silo, da ti kar sapo zapira. Vse to pa še ne zadovoli mojega gospodarja, ki brez prenehanja godrnja, da sem jaz že stara, nerabljiva škatlja.

"Ali ti tudi sešaš in pretakaš kri?" vpraša srce. "Se tega bi se mi manjkalo," zavrne prestrašeno ura. "Jaz sem iz čistega zlata ter ne potrebujem niti kri, niti kake druge tekočine, izvzemši kapljico olja tu in tam. V mojem truplu ni ničesar drugega, nego sama kolela, izmed katerih se nekatera sučejo nekoliko bolj počasi, druga pa bolj hitro, prav tako kot kolela v mlinu."

"Kaj pa ti pravzaprav melješ v tvojem mlinu?" se začudi srce.

"Jaz ne meljem ničesar," mu odvrne ura; "jaz kažem samo čas".

"Čas, čas, kaj je to?" "Jaz niti sama ne vem, kaj je čas", reče ura; "vendar pa mora biti nekaj dragocenejšega, kajti jaz sem že večkrat silila, mojega gospodarja, ki je rekel, da je čas denar, a denar je sveta stvar. — Pa tudi na drugi način sem prepričana, da je čas nekaj posebno važnega. Moj sestre se nahajajo v žepih kraljev in cesarjev, bogatinov in vežeov; spet druge, nekoliko bolj velike, so obešene na stenah palač, kakor tudi najbolj pripraviti stih bajt; še bolj velike pa postavljajo v zvonike, in vse to uedinega namena, da kažemo in pripovedujemo čas. Zato lahko izprevidiš, da je čas zares nekaj posebno imenitega."

"Moje sestre, ki visijo na stenah ali se nahajajo v zvonikih, premikajo svoja kolela nekoliko bolj počasi; jaz pa bi sem tako majhna, da morem prestikavati v gospodarjevem žepu, morem nekoliko bolj hiteti, da imam zamudim pravega časa. Zato lahko eni sekundi tiktakam približno eno petkrat, ali tristo krat v minuti. V eni uri naredim 18.000 premikov, v enem dnevu 432.000, v enem letu zatiktakam približno 158.000.000 krat! Moje gonilno kolese je neznamena likost, nič večje kot noht na gospodarjevi roki. Vsled neprestanega premikanja pa bi na pravijo pot 24 milj vsaki dan, ako bi se premikalo kar naprej v daljavo; v treh letih bi prešlo okrog zemlje, in v časa, ob kar služim mojega gospodarja, bi že sedemkrat prišlo okrog zemlje. — Silno, silno sem si želela, da bi napravila takšno izkret, kajti posebno me zanimajo videti in spoznati moje sestre, kakoršne se nahajajo v velikih stolpih in zvonikih: tola sem privezana na težko srebrno verigo, ki me tišči brez prenehanja v gospodarjev žep."

"Pst!" zašepče srce; "gospodar je nehal smrčati, zbudil se bo!" In res, trenutek kasneje je zazdehal, pogledal na uru ter godrnjal: "Ti zlodjeva sklenjena kako hitro teče; je že polu pet!" "Ah", vzdihne ura, "ker ti po-kažem pravi čas, me pa še smerničilo sveta!"

THE WHITE HOUSE WASHINGTON

April 18, 1945

My dear Mr. Balokovic: The President wants you and your associates to know how much it means to him to have your splendid message of April thirteenth. Your assurance of support is extremely helpful and gratifying to him.

Very sincerely yours, William D. Hassett Secretary to the President

Mr. Zlatko Balokovic, President, United Committee of South Slavic Americans, 465 Lexington Avenue, New York, N. Y.

Rožamarija

(Nadaljevanje)

de pri jedi so ostale še prav ta-
 ko prvobitne in tudi zdaj še ne
 pustita, da bi se ju dotaknila. In
 vendar sev eseli samotna Roža-
 marija vsak večer svojih pri-
 sklednikov. Tako čudno je, da
 vendar se veseli samotna Roža-
 marija še ni nikoli dala ničesar,
 kar ji ne bi bili takoj nadome-
 stili. In čez dan ima tako malo
 veselja. Vsak dan prinaša s se-
 boj nov pritisk na njeno srce.
 Naj stanuje v še tako beli, mar-
 mornati hiši med palmami, ob
 sinjem morju, vendar je v iz-
 gnanstvu. Očetu bo prešlo v me-
 so in kri, da ima hčer, ki je za-
 hrbtna, zakrknjena in uporna, in
 črtal jo bo iz svojega življenja.
 Vesel bo, če mu ne bo napravila
 ničesar hudega več.
 Kakor vsakdanja strupena
 slana pada to na njo.
 Le malokdaj pride iz hiše. Na
 rtič ne hodi nič več, ker je tam
 preveč ljudi, ki prihajajo in iz-
 ginjajo, preveč lutk. Najbolje je
 še, če leži na marmornati veran-
 di, oviti z zelenjem, in če gleda
 skozi drobne, marmornate leve,
 ki jo varujejo, na košček morske
 sinjine. Tedaj je Rožmariji ta-
 ko čudno lahko pri srcu, zlasti,
 kar ne večerja več. Tedaj se pri-
 kazujejo razne slike pred njo,
 svetljikajoče se, ljubke, domače
 slike.
 Pred sabo vidi praznike iz
 prelepih otroških let, še dan li-
 lij,—vidi Harra, kako stopa sko-
 zi gozd, proti mrzlemu studen-
 eu, kako se plazi skozi visoko
 travo in drži roko nad očmi, da
 bi v sončnem sijaju odkril njo,—
 kako leži zraven nje ob robu
 gozda med poljskimi nageljni in
 travami. Kako duha cvete mate-
 rine dušice, s katerimi mu je na-
 polnila suknjičev žep. In vsi
 ljudje z lahkimi nogami, ki se
 plazijo po hodnikih in zavitih
 stopnicah v stari domovini, pri-
 hajajo spet.
 Kako je lepo, da je gospodič-
 na Grangerjeva zadremala nad
 svojim ogromnim časnikom in
 da je nič več ne izprašuje.

OGLASAJTE V — "ENAKOPRAVNOSTI!"

7 BILLIONS

*from individuals alone
in the*

7th WAR LOAN

that's why
it's the Peoples' Loan!

HERE'S WHAT UNCLE SAM WANTS YOU TO DO:

Select your individual quota in the 7th War Loan according to your income...

If your average income per month is:	Your War Bond Quota in the 7th is: (CASH VALUE)
\$250 & up	\$187.50
225-250	150.00
210-225	131.25
200-210	112.50
180-200	93.75
140-180	75.00
100-140	37.50
Under \$100	18.75

THEN MEET IT!

Let your dollars join the fight in the MIGHTY SEVENTH WAR LOAN!

ALL OUT FOR THE MIGHTY SEVENTH!

glas za sedmo voj-
 posojilo, za katero
 baš sedaj v teku
 panja, je brez-
 načno dalo vodstvo
 nakopavnosti.

